

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/140/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711010670
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6711010670.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a Mgr. Jána Bednára v trestnej veci obžalovaného L. Y. a spol. za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 na verejnom zasadnutí dňa 15. februára 2018 o odvolaní obž. L. Y., obž. Y. Y. a okresného prokurátora vo Zvolene proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T 119/2011 zo dňa 9. 3. 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného L. Y., obžalovaného Y. Y. a okresného prokurátora vo Zvolene **z a m i e t a .**

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T 119/2011 zo dňa 9. 3. 2017 boli obžalovaní L. Y. a Y. Y. uznaní za vinných z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006, ktorého sa dopustili tým, že po vzájomnej dohode dňa 28. 6. 2000 v meste Z. na bližšie nezistenom mieste v úmysle získať pre seba neoprávnený majetkový prospech sfaľovali a podpísali dohodu o zániku spoločného členstva a spoločného nájmu bytu číslo XX na X. podlaží v bloku H. Ul. Z. XXXX/XX vo Z., v ktorej je sfaľovaný aj podpis R. Y., v tom čase už H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z., Z. XXXX/XX, túto dohodu o zániku spoločného členstva a spoločného nájmu družstevného bytu následne overili na notárskom úrade Y. H. T. vo Z., na základe takto obstaraného dokladu došlo dňa 30.06.2000 k spísaniu Zmluvy o prevode členských práv a povinností medzi prevodcom L. Y. a nadobúdateľmi manželmi N. a P. L., ktorá bola aj dňa 30.06.2000 pod jednacím číslom 1955 podaná na Stavebnom bytovom družstve Z., v uvedený deň N. L. vyplatila na Stavebnom bytovom družstve Z. podlžnosť za predmetný byt vo výške 15.751,- Sk, ďalej vyplatila v hotovosti Y. Y. dve splátky vo výškach 178.249,- Sk a 200.000,- Sk, čím splatila dohodnutú kúpnu cenu za predmetný byt v celkovej výške 395.000,- Sk, následne Okresný súd Zvolen rozsudkom číslo 10C 315/00-30 zo dňa 07.11.2001 určil, že Dohoda o zániku spoločného členstva a spoločného nájmu družstevného bytu číslo XX na 6.. podlaží vo Z., Z. XXXX/XX zo dňa 28.06.2000 a Zmluva o prevode členských práv a povinností zo dňa 30.06.2000 uzavretá medzi prevodcom L. Y. a nadobúdateľmi manželmi N. a P. L. sú neplatné, tento rozsudok okresného súdu potvrdil aj Krajský súd Banská Bystrica rozsudkom číslo 17Co 702/02 zo dňa 28.08.2002, ďalej Okresný súd Zvolen rozsudkom číslo 8C 130/00-80 zo dňa 28.04.2003 zrušil právo spoločného nájmu 2-izbového družstevného bytu číslo XX na X. podlaží v bloku H. na Ul. Z. XXXX/XX vo Z. a určil, že ďalšou nájomníčkou a členkou družstva predmetného bytu sa stáva R. H., čím spôsobili manželom N. L., nar. XX.XX.XXXX a P. L., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom Z., Z. XXXX/XX škodu vo výške 13.111,60 € (395.000,-Sk).

Za to boli odsúdení a to obž. L. Y. podľa § 250 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 na trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov, kde prvostupňový súd podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. účinného do

1. 1. 2006 výkon trestu podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 určil skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov.

V prípade obž. Y. Y. súd u tohto podľa § 37 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože mal za to, že trest uložený skorším rozsudkom Okresným súdom Zvolen sp. zn. 1T 96/2015 zo dňa 18. 2. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 18. 2. 2016, ktorým bol obž. Y. Y. podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov s určením skúšobnej doby 2 rokov považoval, za dostatočný.

Napokon prvostupňový súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obom obžalovaným povinnosť a to spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej N. L., nar. X. X. . XXXX škodu vo výške 13 111,60 eur.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že oproti pôvodnému rozsudku zo dňa 18. 11. 2015, kedy oboch obžalovaných uznal vinnými v zmysle obžaloby a uložil im podmienene tresty odňatia slobody za súčasného uloženia i povinnosti spoločne a nerozdielne nahradiť škodu, ktorý rozsudok bol zrušený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To 29/2016 a vec mu bola vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré vytkol Krajský súd v Banskej Bystrici. V prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade sa zaoberal analýzou daného prípadu s poukazom na zložitosť, chovanie strán a to z pohľadu celkovej dĺžky tohto trestného konania s tým, že konštatuje, že práve z dôvodu konania oboch obžalovaných raz u jedného, raz u druhého, tak v prípravnom konaní, ako aj v súdnom konaní nebolo možné vykonávať procesné úkony v tejto veci. Podľa stanoviska prvostupňového súdu tento akcentuje skutočnosť, že i v súdnom konaní bolo nevyhnutné pristúpiť i k vydaniu príkazu na zatknutie a následne i k vydaniu európskych príkazov na zatknutie a to na oboch obžalovaných a preto podľa jeho názoru nie je v danom prípade na mieste postup súdu na zastavenie trestného stíhania pre značný časový odstup od začatia trestného stíhania obžalovaných, či podania obžaloby, keďže na celkovú dĺžku trestného konania malo vplyv práve správanie sa oboch obžalovaných. Prihliadol pritom i na práva poškodeného a v konečnom dôsledku si potom vyriešil otázku ohľadom toho, či v danom prípade s poukazom na dĺžku daného trestného konania, nebolo porušené právo obžalovaných na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle Ústavy SR, ako i Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11, pričom dospel k záveru, že sa tak nestalo.

V písomných dôvodoch odôvodnenia svojho rozsudku potom prvostupňový súd veľmi podrobne popisuje jednak obhajobu samotných obžalovaných, podrobne rozpisuje výpovede poškodených, ako aj vypočutých svedkov. Následne po vykonanom dokazovaní a vyhovení návrhu obhajoby oboch obžalovaných zhodnotil prvostupňový súd výpovede obžalovaných tak, že títo nepopierajú, že k predaju bytu došlo a že na danej veci participovali, popierajú len vinu za podvodné konanie, ktoré kladú na seba navzájom. V dôvodoch rozsudku súd konštatuje, že obž. Y. usvedčuje obž. Y. z podvodného konania v tom, že vedel o tom, že s bývalou manželkou v čase skutku ešte nemali vysporiadaný majetok, vrátane predmetného bytu, o ktorej skutočnosti ho sám obž. L. Y. upovedomil a to ešte pred uzatvorením zmluvy o prevode členských práv a povinností, o čom podľa názoru súdu svedčí aj potrebná k predaju bytu listina a to Dohoda o zániku spoločného členstva a nájmu bytu, keď z tejto dohody vyplýva, že bola uzatvorená len dňa 28.6. 2000, t.j. dva dni pred uzatvorením zmluvy o prevode členských práv a povinností zo dňa 30. 6. 2000 a ďalej z jej obsahu vyplýva, že zostatková hodnota členského podielu k tomuto bytu bude vysporiadaná medzi obžalovaným Y. a pani Y. (H.) až v rámci rozdelenia BSM, t.j. v budúcnosti vo vzťahu ohľadom času predaja bytu, no i napriek tejto skutočnosti sa podieľal a to veľmi intenzívne na predaji tohto bytu. Túto intenzitu jeho konania preukázali na hlavnom pojednávaní a to obž. Y., svedkovia manželka L., N. Y., P. T., ktorí potvrdili, že ohľadom predaja bytu konal najmä obž. Y.. Jeho obhajobu, že sa o skutočnosti, že predmetný byt nie je vysporiadaný s bývalou manželkou dozvedel až na polícii dňa 17. 7. 2000, preto považuje za účelovú a vyvrátenú s poukazom na výpoveď spoluobžalovaného. Z uvedených dôvodov, ako i z ďalších skutočností, ktoré sú podrobne rozvedené v písomných dôvodoch odôvodnenia rozsudku potom súd ustálil, že obž. Y. v čase skutku mal vedomosť o tom, že spoluobžalovaný L. Y. nie je výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v čase jej prevodu. Podľa názoru prvostupňového súdu jeho účasť spočívala v tom, že aktívne vypisoval a podpisoval a podieľal sa na podpisovaní potrebných listín ohľadom predaja predmetného bytu, bol pri ohliadke bytu, pri odovzdávaní kúpnej ceny od kupujúcich práve do jeho rúk, ktorá skutočnosť bola na hlavnom pojednávaní preukázaná výpoveďami jednak obžalovaného Y., ako i svedkov manželov L. a tiež vypracovanými a podpísanými listinami. Vo vzťahu k zavineniu

obžalovaného L. Y. prvostupňový súd konštatuje, že tento si bol vedomý skutočnosti, že v čase skutku nemal vysporiadané BSM vrátane predmetného bytu s bývalou manželkou a túto skutočnosť ani na hlavnom pojednávaní nepoprel. Tu súd zdôrazňuje, že obž. Y. mlčky sa podieľal na riešení celej tejto záležitosti, aj keď podľa jeho tvrdenia, chcel od uvedeného postupu odstúpiť, napokon tak neučinil a v spolupáchateľstve s obž. Y. sa podieľal na predmetnom prevode s tým, že niektoré listiny on sám zadovážil, tieto osobne podpísal, svoj podpis osvedčil i na notárskom úrade. Podľa názoru súdu preto obaja obžalovaní konali vedome so zisťným motívom a tým spoločne uviedli poškodených, t.j. kupujúcich manželov L. do omylu tým, že sfaľovali a podpísali dohodu o zániku spoločného členstva a spoločného nájmu družstevného bytu, vrátane sfaľovania podpisu bývalej manželky obž. L. Y., pani Y. (H.) a túto dali overiť i na notárskom úrade. Predmetným konaním potom podľa názoru súdu spôsobili škodu väčšieho rozsahu ku škode poškodených. V súvislosti s výpoveďami a obhajobou oboch obžalovaných potom prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku poukazuje i na ďalšie nezrovnalosti v ich výpovediach a to v súvislosti s výpoveďami svedkov pani V. a pána V..

Vo vzťahu k úvahám o druhu a výmere trestu i tu v tomto prípade postupoval prvostupňový súd v intenciách predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu, kde zohľadnil v prípade obž. L. Y. odsúdenia a to jednak v SR, ako i ČR. Po zhodnotení uvedených trestov napokon súd dospel k záveru, že v danom prípade obžalovanému ukladal trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov s poukazom na osobu obžalovaného (viackrát súdom odsúdený, hoci niektoré z nich sú už zahladené), okolnosti prípadu (jedná sa o spáchanie trestného činu so spôsobením škody väčšieho rozsahu), časového faktoru, ktorý uplynul od spáchania skutku až do rozhodnutia súdu s poukazom na jeho participáciu na samotnej dĺžke konania a takto uložený trest potom považoval za spravodlivý a primeraný. Z uvedených dôvodov preto obžalovanému uložil trest na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Prvostupňový súd sa vysporiadal i so skutočnosťou, prečo nemôže v danom prípade ukladať obžalovanému súhrnný trest, resp. prečo nemohol použiť ust. Tr. zák. o súhrnnom treste.

V prípade obž. Y. Y. konštatuje, že tento má 6 záznamov odsúdení súdom, z toho 5-krát Okresným súdom Zvolen a 1-krát Okresným súdom Plzeň - mesto, kde vyhodnotením týchto predchádzajúcich odsúdení konštatuje súd v odôvodnení svojho rozsudku, že v danom prípade bolo na mieste ukladanie súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Zvolen sp. zn. 1T 96/2015, kde pri zohľadnení taktiež časového faktoru, predchádzajúcu kriminálnu minulosť, spôsobenú škodu, v prípade tohto obžalovaného súd rozhodol tak, že upustil od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k citovanému rozsudku Okresného súdu Zvolen, pretože takýto postup považoval za dostatočný a primeraný a tiež i spravodlivý.

Vo vzťahu k riadne uplatnenému nároku na náhradu škody poškodenými manželmi L. prvostupňový súd s poukazom na závery o vine oboch obžalovaných, potom v zmysle ust. § 287 ods. 1 Tr. por., keďže obžalovaných uznal za vinných uložil im zároveň spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej N. L. škodu z titulu vyplatenej kúpnej ceny za predmetný byt a to v celkovej sume 13 111,60 eur.

Proti tomuto rozsudku bezprostredne po jeho vyhlásení podal odvolanie obž. L. Y., ktoré neskôr doplnil prostredníctvom písomného podania svojho obhajcu. Obhajca obžalovaného v písomných dôvodoch odvolania uvádza, že podáva odvolanie vo vzťahu ku všetkým výrokom rozsudku prvostupňového súdu. Zdôrazňuje, že obžalovaný svoje výpovede ani v prípravnom konaní, ani na hlavnom pojednávaní nenechal, že iniciátorom celého prevodu bytu bol obž. Y. Y., ktorý ho vyhľadal v byte s tým, že zrealizuje celý prevod bytu. Taktiež akcentuje skutočnosť, že spoluobžalovaného upovedomil o tom, že na byt má užívacieho právo aj jeho bývalá manželka, u ktorej došlo ku zmene priezviska z Y. na H., na čo mu spoluobžalovaný Y. povedal, že to nie je problém, že on všetko vybaví. Doznáva, že zo SBD vo Z. zadovážil výmer na byt a informoval sa tam, či je možný prevod takéhoto bytu, kde mu bolo povedané, že ak bývalá manželka podpíše dohodu o zániku členstva a spoločného nájmu k bytu s tým, že bude mať overený podpis, je to možné. Taktiež doznáva, že je pravdou aj to, že spoluobžalovanému Y. podpísal nejaké čisté papiere, ktoré boli následne na notárstve u Y. T. notársky overené, kde tieto dokumenty vypíňal osobne spoluobžalovaný a on vypisoval len kolónky týkajúce sa jeho osoby ako prevodcu svojim menom, ktoré aj podpísal svojim menom. Taktiež zdôrazňuje, že samotné overovanie podpisov sa konalo v réžii obž. Y. a v réžii pani Q. J. z Notárskeho úradu vo Zvolene. Ďalej uvádza, že nakoľko pri prevode tohto bytu pojal isté podozrenie, nechcel vo veci pokračovať, avšak spoluobžalovaný Y. ho prehovoril, že do tejto veci už investoval 50 000,- Sk, aby vo veci pokračovali. Rozhodne popiera, že by zo strany kupujúcich manželov L., poprípade aj spoluobžalovaného Y. prijal akúkoľvek kúpnu cenu za prevod predmetného bytu. Pokiaľ ide o čestné prehlásenie, ktoré vlastnoručne podpísal, tak uvádza, že podpis

na tejto listine, je síce jeho, avšak podpísal prázdny papier a kúpnu cenu L. prevzal spoluobžalovaný Y. Y.. Osobitne pritom zdôrazňuje, že v priebehu konania bolo preukázané, že spoluobžalovaného Y. pri CKM vo Zvolene fyzicky napadol a to z toho dôvodu, že tento mu nevyplatil žiadnu kúpnu cenu za byt a to ani jej časť a preto sa necíti byť vinný zo žalovaného trestného činu, ale cíti sa byť i on poškodeným. Poukazuje tiež na vloženie finančných prostriedkov na účet obž. Y. v Slovenskej sporiteľni vo výške 300 000,- Sk, ako aj na výpoveď manželov L. s tým, že títo vyplatili celú výšku finančných prostriedkov do rúk spoluobžalovaného a tiež i vyplatili podlížnosť na nájomnom za byt. Ďalej tiež uvádza, že skutok sa stal dňa 28. 6. 2000 teda pred viac ako 17 rokmi a zhodnocuje, že prípravné konanie bolo vykonávané nekvalitne, že bolo účelovo prerušované, že sa menili vyšetrovatelia a podobne a že pokiaľ sa týka konania na súde, tak vo väčšine prípadov mal jeho splnomocnený obhajca žiadosť na vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti. Akcentuje tiež skutočnosť, že vo veci je vedené aj občianskoprávne konanie, ktoré je prerušené práve z dôvodu, že sa čaká na výsledok trestného konania. Napokon vyslovuje názor, že v danej veci bolo podľa jeho názoru porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a že v konečnom dôsledku sa prvostupňový súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, kde dôkazy vyhodnotili v jeho neprospech a preto sa domáha podaním odvolania zrušenia rozhodnutia rozsudku prvostupňového súdu s tým, aby vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, aby krajský súd ho spod obžaloby oslobodil, vzhľadom na ust. § 285 písm. c) Tr. por., pretože nebolo preukázané, že sa dopustil spáchania skutku, alternatívne v zmysle ust. § 320 ods. 1 písm. c) Tr. por., aby súd zastavil trestné stíhanie z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por. Na tomto stanovisku zotrval obhajca obžalovaného i na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo v neprítomnosti obž. L. Y..

Rovnako tak bezprostredne po vyhlásení proti uvedenému rozsudku podal odvolanie i obž. Y. Y., ktoré odôvodnil prostredníctvom písomného podania svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného zdôrazňuje, podáva odvolanie proti výroku o vine, treste a náhrade škody s tým, že obž. Y. sa od začiatku cíti byť nevinný, pretože sa na prípade nepodieľal a neparticipoval spôsobom zakladajúcim trestnoprávnou zodpovednosť. Tvrdenia uvádzané v skutkovej vete obžaloby a napádaného rozsudku sa podľa obž. Y. nezakladajú na pravde a nekorešponujú so skutočnosťou. Obž. Y. nepopiera síce, že obžalovanému pomohol s prevodom práv a povinností k družstevnému bytu, avšak konal „bona fide“, jeho cieľom nebolo niečo konať s úmyslom dopustiť sa podvodného konania. Zdôrazňuje pritom, že súdu sa nepodarilo odstrániť pochybnosti a nejasnosti ohľadom zásadných skutkových okolností, že všetky podklady súvisiace s prevodom práv a povinností k bytu zabezpečil obž. L. Y. a sú ním i podpísané, ako i jeho bývalou manželkou, kde po sprostredkovaní prevodu práv a povinností k bytu vyplatení kúpnu cenu odovzdal obžalovanému, o čom svedčí obsah čestného vyhlásenia a preto nemôže niesť ani zodpovednosť na náhrade škody v rámci trestného konania. Vo vzťahu ku skutkovým záverom prvostupňového súdu obhajca obžalovaného zdôrazňuje, že súd nemôže vyvodzovať náležité zistenia skutkového stavu veci z domnienok a hypotéz, čo aj s vysokým stupňom pravdepodobnosti, pokiaľ pripadá do úvahy aj iný priebeh skutkového deja. V tomto smere súd, podľa názoru obhajcu obžalovaného, existujú naďalej pochybnosti týkajúce sa skutkových zistení. V tomto smere poukazuje na zásadu „in dubio pro reo“. Vo vzťahu k podozreniu, že to bol obž. Y., ktorý sa mal podieľať na falšovaní zdôrazňuje, že obž. Y. s falšovaním podpisov nič nemal, nič nefalšoval, ani nemal o falšovaní vedomosť, čo bolo potvrdené najmä znaleckým posudkom a svedeckou výpoveďou pracovníčky Notárskeho úradu svedkyňou J., ktorá jasne uvádzala, že overovanie podpisov prebieha tak, že občan predloží občiansky preukaz, údaje z OP sú zapísané do osvedčovacej knihy a následne sa občan podpíše. Rozhodne popiera existenciu akejkoľvek dohody medzi spoluobžalovanými, kde osobitne akcentuje absenciu subjektívnej stránky, t.j. úmyslu obžalovaného Y. Y. dopustiť sa trestného činu podvodu. Zdôrazňuje, že konanie obž. Y. Y. výlučne smerovalo k pomoci pri sprostredkovaní prevodu práv k bytu, keďže v tejto oblasti pomáhal aj iným ľuďom pri predaji. Dôkazmi vykonanými v priebehu konania sa podľa jeho názoru obžalobe nepodarilo preukázať, že by obž. Y. konal s úmyslom priamym, resp. nepriamym. V tejto súvislosti poukazuje na výpoveď spoluobžalovaného L. Y., ktorú považuje za zavádzajúcu, kde tento uviedol skutočnosti, ktoré neboli v súlade so skutočným stavom veci. Zamlčoval, resp. skresľoval podstatné okolnosti a v priebehu konania na súde sa snažil vyvinúť z vlastného protiprávneho konania a preniesť vinu na obž. Y.. Taktiež poukazuje na neúmerne dlhú dobu od skutku, resp. od začatia trestného stíhania až do konečného rozhodnutia, kde poukazuje na Ústavu SR a taktiež i na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rovnako tak namieta i záver prvostupňového súdu o zaviazaní oboch obžalovaných spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenú N. L. kodu vo výške 13 111,60 eur. Zdôrazňuje, že poskytnuté finančné prostriedky od manželov L. odovzdal obž. Y., kde poukazuje na čestné prehlásenie zo dňa 3. 7. 2000, ktoré bolo overené na Notárskom

úrade Y. T., kde okolnosti podpisu preukázala aj svedkyňa J., ktorá overovala podpisy, ako aj prítomnosť obžalovaného v tento deň u nej v kancelárii na notárskom úrade. Z obsahu odôvodnenia rozsudku podľa názoru obhajcu nie je zrejmý ani preskúmateľný postup súdu, či právny predpis a ustanovenie, podľa ktorých súd v danom konkrétnom prípade postupoval a podľa ktorých mali byť zo strany obž. Y. Y. splnené všetky esenciálne náležitosti škody vo vzťahu k poškodenej N. L.. Navyiac prebehli vo veci už i občianskosúdne konania, ktorých predmetom bola otázka náhrady škody. Celkovo hodnotí rozhodnutie prvostupňového súdu za arbitrárne, náležite nezodôvodnené a nepreskúmateľné, ktorým rozhodnutím boli porušené práva obžalovaného na riadny, zákonný a spravodlivý proces, pričom podaním odvolania sa domáha zrušenia rozsudku prvostupňového súdu s tým, aby krajský súd vrátil vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, aby vo veci rozhodol krajský súd sám zohľadniac námietky obžalovaného a jeho návrhy prednesené v rámci konania pred súdom prvého, ako aj druhého stupňa a aby ho spod obžaloby oslobodil. Na tomto závere obhajca obžalovaného zotrval i na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo v neprítomnosti obž. Y. Y..

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozsudku podal odvolanie i okresný prokurátor vo Zvolene a to v neprospech obžalovaného Y. Y., vo vzťahu k výroku o treste. V písomných dôvodoch odvolania uvádza, že nesúhlasí s výrokom o treste u obž. Y. Y. a zastáva názor, že obžalovanému po uznaní viny má byť uložený zodpovedajúci súhrnný trest odňatia slobody za súčasného zrušenia výroku o treste z rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T 96/2015 zo dňa 18. 2. 2016, právoplatného dňa 18. 2. 2016 a nemalo byť postupované v zmysle ust. § 37 Tr. zák., t.j. upustenie od uloženia trestu. Poukazuje pritom na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, kde zdôrazňuje, že práve spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie a pohnútky, ako i osobu páchatela, pomery a možnosť jeho nápravy bolo podľa jeho názoru potrebné ukladať obž. Y. Y. súhrnný trest odňatia slobody. Na tomto stanovisku zotrval i intervenujúci krajský prokurátor na verejnom zasadnutí.

Krajský súd na základe podaných odvolaní v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po postupe v zmysle tohto ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že tak odvolania oboch obžalovaných, ako aj odvolanie okresného prokurátora nie sú dôvodné.

V súvislosti s odvolaniami oboch obžalovaných ohľadne viny, ako i následne uloženého trestu, vrátane rozhodnutia o náhrade škody, krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd rešpektujúc pôvodné rozhodnutie krajského súdu v odôvodnení svojho rozsudku veľmi explicitne rozviedol v čom vidí zavinenie oboch obžalovaných a v čom vidí ich predchádzajúci úmysel podviesť poškodených manželov L.. Bez konania oboch obžalovaných, ktorí navzájom pri tejto činnosti spolupracovali, nebolo by možné uviesť do omylu oboch poškodených. Prvostupňový súd veľmi podrobne rozviedol svoje úvahy, v čom sa navzájom obaja obžalovaní usvedčujú z podielu na páchaní trestnej činnosti a tieto závery si krajský súd v plnom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie prvostupňového súdu. Navyiac krajský súd konštatuje, že za osobitne významnú skutočnosť považuje fakt, že bývalá manželka Y. Y. v kritickom čase disponovala OP s inými údajmi, ako sú uvedené na zmluvách a ako boli overené na notárskom úrade. I z tejto skutočnosti je zrejmé, že postup na notárskom úrade, kde boli overované podpisy a ktoré riadil obž. Y. Y. tak, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, nemohol byť reálny. Bývalá manželka obž. L. Y. sa v skutočnosti ani na notárskom úrade nenachádzala. Pokiaľ by sa tam nachádzala, predložila by v tom čase platný a aktuálny OP. Práve táto skutočnosť s poukazom na ďalšie skutočnosti, ktoré sú uvedené v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu svedčí o tom, že na tomto podvodnom konaní participovali obaja obžalovaní. O tom, že v kritickom čase vychádzali spolu dobre obaja obžalovaní svedčia i ďalšie výpovede o tom, že mali záujem na vzájomnom predaji motorového vozidla a podobne. Z uvedeného dôvodu má potom krajský súd za nepochybne preukázané, že obaja obžalovaní vedeli, že prevádzajú byť bez toho, aby takýto prevod bytu podpísala oprávnená osoba (bývalá manželka obž. L. Y.), čím uvádzali do omylu kupujúcich.

V súvislosti s úvahami prvostupňového súdu o druhu a výmere trestu i v tomto prípade si krajský súd v plnom rozsahu osvojuje závery prvostupňového súdu uvedené v odôvodnení svojho rozsudku. Prvostupňový súd veľmi explicitne rozviedol skutočnosť, že na dĺžke trvania tak v prípravnom konaní, ako i hlavného pojednávania sa výraznou mierou podieľali samotní obžalovaní. Len pre ilustráciu krajský súd poznamenáva, že v danom konkrétnom prípade po podaní obžaloby bolo viackrát odročené

hlavné pojednávanie z dôvodu neúčasti oboch obžalovaných, resp. neúčasti jedného z nich. Napr. 12. 1. 2012 odročené pre neprítomnosť obž. Y., 14. 11. 2012 neprítomní obaja obžalovaní, hlavné pojednávanie bolo odročené a bol vydaný príkaz na zatknutie obž. Y., vrátane európskeho zatýkacieho rozkazu, 5. 9. 2013 obaja obžalovaní boli neprítomní, hlavné pojednávanie bolo odročené, 3. 7. 2014 boli obaja obžalovaní neprítomní, hlavné pojednávanie bolo odročené, 10. 10. 2014 obaja obžalovaní boli neprítomní, hlavné pojednávanie bolo odročené, 14. 1. 2015 boli obaja obžalovaní neprítomní, hlavné pojednávanie bolo odročené, 26. 3. 2015 obaja obžalovaní neprítomní, hlavné pojednávanie bolo odročené, bol vydaný európsky zatýkací rozkaz na obž. Y. a v ďalšom konaní bolo vykonané hlavné pojednávanie v neprítomnosti oboch obžalovaných. To sú všetko konkrétne skutočnosti, ktoré poukazujú i na záver, že v danom konaní sa na dĺžke konania významnou mierou spolupodieľali samotní obžalovaní. Tento záver nachádza potom i odraz v trestoch, ktoré boli obžalovaným uložené, kde obom obžalovaným, napriek predchádzajúcim odsúdeniam, boli uložené tresty a to v prípade obž. L. Y. mierny podmienený trest odňatia slobody a v prípade obž. Y. Y. bolo upustené od uloženia súhrnného trestu. Možno teda konštatovať, že dĺžka konania našla svoj odraz i v uložených trestoch, ktoré v danom prípade boli uložené ako veľmi mierne.

Esenciálnou zložkou rozhodnutia prvostupňového súdu s poukazom na uznanú vinu bolo i rozhodnutie o uložení povinnosti nahradiť poškodeným škodu a to spoločne a nerozdielne. Bolo nepochybne preukázané, že na inkriminovanom konaní, ktoré je predmetom obžaloby, sa aktívne podieľali obaja obžalovaní, pričom výška škody bola riadne v prípravnom konaní poškodenou stranou uplatnená a špecifikovaná a preto podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo povinnosťou prvostupňového súdu rozhodnúť tak, ako je uvedené v rozsudku prvostupňového súdu, že zaviazal oboch obžalovaných nahradiť poškodenej škodu spoločne a nerozdielne.

Vo vzťahu k odvolaniu okresného prokurátora krajský súd konštatuje, že aj v tomto prípade bolo potrebné vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie Okresným súdom Zvolen obžalovanému zvážiť možnosť, vzhľadom na dĺžku konania, uloženia súhrnného trestu. Prvostupňový súd postupoval správne, pokiaľ v danom prípade upustil od uloženia súhrnného trestu a to vzhľadom na dĺžku konania a dĺžku uplynutia času od spáchania trestného činu po konečné rozhodnutie.

S poukazom potom na horeuvedené dôvody, keďže odvolania tak obžalovaných, ako aj okresného prokurátora vo Zvolene považoval krajský súd za nedôvodné. Z týchto dôvodov preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.